

8

SUBOTA, 23. SRPNJA 2011.

FESTIVALSKE NOVINE

58. FESTIVAL IGRANOG FILMA U PULI

U IŠČEKIVANJU NAGRADA

Partner Festivala

•• T •• Com ••

tportal.hr

Glas Istre
JutarnjiLIST

HRT
radio
PULA
107.3 • 100 • 96.4 • 93.9

Impressum Festivalskih novina

Ravnateljica Festivala
Zdenka Višković-Vukić

Umjetnički ravnatelj
Zlatko Vidačković

Producentica
Tanja Miličić

Poslovna tajnica
Sanela Omanović

Voditelji popratnih programa
Branka Benčić, Marko Zdravković-Kunac, Svetlana
Barać, Zvonimir Rumboldt, Dado Valentić

Produkcija zabavnog programa
Sanela Omanović

Za nakladnika
Zdenka Višković-Vukić

Glavni urednik festivalskih publikacija
Zlatko Vidačković

Urednik Festivalskih novina
Goran Ivanišević

Redakcija:
Janko Heidl (zamjenik urednika), Goran Ribarić, Iva
Cikojević, Lucija Mulalić, Daniel Rafaelić

Službeni fotografi Festivala
Danko Vučinović (voditelj foto službe), Slaven
Radolović, Manuel Angelini, Matija Šćulac

Lektura
Jelena Đukić

Grafička urednica
Irena Musi

Prijelom
Dora Badurina Šuran

Tehnička podrška
Ivica Šuran, Tomislav Erman

Voditelj marketinga
Sandra Petrović Dishpalli

Urednik web stranica
Goran Ivanišević

Glasnogovornik Festivala
Hrvoje Pukšec

Voditeljica Press centra
Ana Šimunović

Tisak
Novi list

Sav materijal objavljen u Festivalskim novinama
dostupan je i na web adresi www.pulafilmfestival.hr

Nakladnik:
Pula Film Festival
Ušpon na Kaštel 2
52100 Pula, Hrvatska
tel: ++ 385 52 393 321; fax: ++ 385 52 393 320
www.pulafilmfestival.hr; info@pulafilmfestival.hr

Gledatelji o filmu *Korak po korak*

Đulija Matošević

Prezadovoljna sam pogledanim filmom. Volim filmove ratne tematike, a ovaj je jako dobro napravljen. Večeras sam se dobro zabavila u Areni. Uvijek je lijepo gledati filmove pod zvijezdama.

Ivan Matošević

Film mi se jako svidio. Glumci su bili sjajni i pokazali su svoje glumačko umijeće. Tema je filma teška, no i jako dobro prikazana, stoga mi je drago što sam došao u Arenu pogledati ovaj film.

Oleg Morović

Naša kinematografija ima puno filmova ratne tematike pa bi se moglo reći da je to već nekako istrošena tema. No, *Korak po korak* zanimljiv je jer rat prikazuje iz pozicije žena i majki, pozicije koja je često bila zanemarivana.

Gracijano Sironić

Radnja filma bila mi je dobra, no možda je dosta takvih tema u našim filmovima. Vrijeme rata bilo je jedno užasno iskustvo, tako da bi možda bilo bolje da se redatelji počnu baviti nekim drugim, ljepšim stvarima.

Kristian Kadum

Ratna zbivanja dobro su prikazana, scenografija je pogođena, no ipak su me se najviše dojmili glumci. Ksenija Marinković bila je sjajna, njena gluma obilježila je ovaj film.

anketirala Lucija Mulalić

Ocjena publike za film

Korak po korak:

4,48

Trenutni poredak

1. *Koko i duhovi:* 4,78
2. *Fleke:* 4,52
3. *Korak po korak:* 4,48
4. *Lea i Darija:* 4,43
5. *Duh babe Ilonke:* 4,42
6. *Kotlovina:* 3,87
7. *7 seX 7:* 3,73
8. *Čaća:* 3,37

Dvoboj u Galiciji

Mislim da je film općenito odmak od realnosti. U igranom filmu nebitno je koliko je ono što gledamo vjerodostojno. Da stvarno želim reći neku materijalnu istinu, ne bih se bavio igranim filmom. Važno je postići uvjerljivost unutar filma, a ne u odnosu sa stvarnim svijetom.

razgovarao Janko Heidl

Kao autor filmske glazbe prvi se put okušao Marko Perković Thompson. Kako ste ga izabrali?

Za film sam u svakom pogledu tražio ljude koji će svoj zadatak obaviti sa srcem. Što se tiče glazbe, želio sam da je sklada netko tko ima svoje ja. Kad si postaviš pitanja kao što su: Tko bi mogao uvjerljivo prikazati atmosferu rata? Tko bi mogao podići tenziju i stvoriti emociju koja mi treba? Tko gušta u ratničko-povijesnim temama?, onda vidiš da izbor baš i nije širok. Upoznao sam Thompsona, s njime razgovarao i shvatio da je idealan suradnik: sluša, ne pravi se najpametniji, ne misli da sve zna, a opet će napraviti nešto s vlastitom vizijom i puno ponuditi. Znam da će taj izbor biti opterećen drugim stvarima, ali ako razmišljaš o tome, onda nisi na dobrom putu. Mislim da je Thompson konačnim rezultatom svakako opravdao povjerenje koje smo mu dali.

Filip Šovagović ima nevjerovatno malu ulogu.

Filip i ja zajedno smo studirali režiju i imamo neku povijest. Kad smo razgovarali o mom filmu, rekao je da bi glumio, a ja sam se složio, ali sam mu rekao da ga moram odmah ubiti. Tako je i bilo.

Radnja *Josefa* smještena je u Prvi svjetski rat. Čini se velikim zalogajem za dugometražni filmski debi.

Kako kome. Kod nas se za redateljski cjelovečernji debi očekuje nešto malo i komorno u čemu će se redatelj pokazati pa da zatim eventualno radi nešto veće. A ja sam mislio: „Nećemo čekati, ajmo odmah na to veće.“ Moj prošli igrani film bio je jednosatna zatvorska drama *Otac* iz 2005. To je bilo klaustrofobično iskustvo – četiri čovjeka u sobi. Meni osobno, to je bilo teže. Ne osjećam se baš dobro u jednoj sobi s četiri glumca. Za sebe bih rekao da sam eksterijerni redatelj i da se bolje snalazim u širem prostoru i vremenskom razdoblju. Kad sam snimao *Oca*, bio sam u zatvoru i doslovno i kreativno. U tako ograničenim uvjetima teško se vizualno izraziti, a više

se volim usmjeriti na vizualnu stranu filma. Tad sam si rekao: „U sljedećem filmu idem na ledinu!“

Imate li neki poseban interes za vrijeme Prvog svjetskog rata?

To je mogao biti bilo koji rat. Ali zaključili smo da bi bilo dobro napraviti odmak od Domovinskog rata i od partizana i ustaša i otići daleko u prošlost, u priču koja se čini univerzalnijom jer nije opterećena time da netko broji naše i njihove i pazi u kojem su točno odnosu. Time smo apstrahirali stigme koje nam nisu zanimljive i koje bi opterećivale film. To je jednostavno priča o običnom čovjeku koji je bačen u rat, u kojem su se neki ljudi iz neke zemlje borili negdje daleko protiv nekoga nepoznatoga iz njima posve nepoznatih razloga. Mislim da se u tome svatko može prepoznati.

Koliko ste pazili na vjerodostojnost u rekonstrukciji vremena i prostora?

Mislim da je film općenito odmak od realnosti. U igranom filmu nebitno je koliko je ono što gledamo vjerodostojno. Da stvarno želim reći neku materijalnu istinu, ne bih se bavio igranim filmom. Važno je postići uvjerljivost unutar filma, a ne u odnosu sa stvarnim svijetom. Užitak je - za mene, a mislim i za gledatelja – ostvariti atmosferu i izgraditi svijet koji je logičan unutar sebe, u kojem mogu postojati takvi likovi i u kojem je uvjerljivo da će se dogoditi takve stvari.

Iako film nije imao raskošan proračun, izgleda bogato i moćno.

Producent Jozo Patljak u prvom je redu čovjek iz struke, čovjek koji voli film, a ne ekonomist. Neke sam mu vrijeme otprilike govorio: „Čuj, bilo bi lijepo da imamo ovo, ali nije baš jeftino, možemo i bez toga.“ On bi odgovarao: „Nemoj, nemoj! Pumpaj,

pumpaj! I ja to već dugo želim napraviti!“ Tako da smo se dobro razumjeli i slagali. S druge sam se strane kao redatelj trudio razmišljati kako izborom vizura i onoga što snimam stvoriti dojam da izvan kadra, izvan onoga što vidimo, postoji puno veći svijet. Mislim da na taj način sve izgleda puno bogatije. Recimo, zapaljeni je vagon u *Josefu* kao jedan mali spektakl iz kojeg se naslućuje puno veća slika. Moglo se i bez toga, ali dobro je da smo to napravili, jer kroz taj se djelić stvara dojam da smo mogli i znali pokazati nešto spektakularnije, no da nas više zanimaju druge stvari. Isto tako, primjerice, nema razloga izlaziti iz rovova, u kojima se odvija sudbina likova koji nas zanimaju, da bismo prikazali milijun ljudi izvan rova koji će možda izgledati spektakularno, ali nas zapravo ne zanimaju i mogu nas ostaviti posve hladnima. Jedna od inspiracija bio mi je prvi film Ridleyja Scotta, *Dvoboj*, u kojem je on isto tako s malo sredstava uspio napraviti cjelinu kojoj ništa ne nedostaje.

Razgovor: Neven Aljinović Tot, glumac u filmu *Josef*

UŽITAK CJELODNEVNOG RADA

razgovarao Janko Heidl

Iza Vas je dvadesetak godina iskustva glumljenja u kratkim filmovima. Josef Vam je prvi dugometražni film i odmah glavna uloga. Jeste li imali tremu?

Ne toliko tremu koliko duboko uvjerenje da neću uspjeti. To je trajalo nekih tjedan dana, do prvog dana snimanja. Kad sam počeo glumiti pred kamerom, išlo je i vidio sam da su svi zadovoljni pa se strah pomalo rastopio. Poslije sam se zaigrao.

Jeste li osjetili razliku između nastupa u kratkom filmu i u dugom filmu?

Naravno. Dugi je film kompleksniji i veći ga je gušt raditi. Ta malo raskošnija produkcija dopušta čovjeku da se puno više razmaše. Bio mi je ogroman užitak dizati se ujutro i onda se cijeli dan igrati. Dosta sam patio kad je sve završilo.

Jeste li se posebno pripremili za ulogu čovjeka s početka 20. stoljeća?

Privatno se dosta bavim proučavanjem ratova, jer sam generacija koja je odrastala 1990-ih pa o svemu tome imam dosta dobru sliku i znam što prema tome osjećam. Išao sam od toga, od sebe. Ušao sam u stanje anksioznosti, tjeskobe i depresije, koje mi je dosta poznato na intimnom planu, i to sam postavio kao temelj. S ulogom

sam se sprijateljio otpočetka, jer taj Josef utjelovljuje ono što su vjerojatno svi obični ljudi osjećali u svim ratovima: "Ne želim biti ovdje, molim vas, pustite me." Uostalom, nisam baš ni imao vremena za neka proučavanja, jer sam tek dva-tri tjedna prije snimanja saznao da ću glumiti tu ulogu, a dotad sam trebao glumiti neku drugu, manju.

Što Vam je bilo najteže, a što najljepše na snimanju?

Ništa mi nije bilo teško. Recimo, jedan dan bili smo već dosta umorni, a onda smo još trebali snimiti scenu u kojoj se Alen Liverić i ja valjamo u ledenom blatu. No, kad je to došlo na red, uživali smo kao mala djeca. Možda mi je najveći gušt bilo mačevanje. U jednom sam se trenutku zanio pa mi je sablja ogulila dio kože s prsta.

Zapaženu ste ulogu ostvarili u hvaljenom kratkom filmu *Zimica* Hane Jušić.

Taj je film napravljen s puno truda. S glumicom Ivom Mihalić poznajem se već dvadeset godina pa smo se odmah u startu opustili i bilo nam je lako snimati prizore u krevetu. Najesen ću s jednom drugom glumicom snimati kratki film i isto imamo jednu ljubavnu scenu, no kako se ne poznamo otprilike, tu se odmah uvuče nelagoda.

Razgovor: Dražen Šivak, glumac u filmu *Josef*

U SEDLU

razgovarao Janko Heidl

Izgledi da hrvatski glumac u hrvatskom filmu zaigra ozbiljnu ulogu ruskog vojnika iz Prvoga svjetskog rata nisu veliki. Jeste li uživali u toj prilici?

Velika mi je želja igrati u povijesnim filmovima i ovo je najdalje što sam otišao u prošlost. Konj, sablja, šinjel... bilo mi je veliko zadovoljstvo. Prije snimanja gledao sam fotografije i snimke ruskih vojnika iz tog vremena do kojih sam mogao doći, ali nema tu velike filozofije – muško društvo, vojska, stega, disciplina, grubost... Velik mi je izazov bio glumiti na stranom jeziku, na ruskom. Oko toga sam se najviše brinuo, ali mislim da sam to na kraju napravio korektno.

Znate li ruski?

Nemam pojma. Brusio sam se tako da sam slušao što sam god mogao na ruskom i pokušavao ući u melodiju tog jezika. Nadam se da se neću izblimirati kada neki Rus bude gledao film.

Zapravo glumite i važnu osobu naše povijesti.

Pretpostavljam da je i to bilo zanimljivo. Bio je izazov natuknuti nešto prepoznatljivo u pojedinostima. Dobro je što je gledatelj ponuđeno da retrogradno spaja razne elemente

koje je vidio, jer tako ima aktivniju ulogu. I inače mi se u filmovima sviđa kad se ne servira sve izravno, nego da gledatelj priči bude partner.

Nevelik proračun, zahtjevna tema. Je li se to osjetilo na snimanju?

Svi su kolege govorili: „Čekajte, ne razumijem. Kako snimate nezavisni film o Prvom svjetskom ratu? Konji, rovovi, eksplozije, statisti, vojska...“ Spominjali su i sve ostale specifičnosti koje zahtijeva jedno povijesno razdoblje. Ali bilo je čarobno. Kad sam prvi dan došao na set i vidio rovove i ostalo, jednostavno mi je *pala vilica*.

Što Vam je bilo najzahtjevnije?

Neke scene u kojima bombe eksplodiraju na metar-dva od mene. Dva tjedna prije snimanja nisam bio jahač. Konji su čudljivi, a u to sam se uvjerio kad me nakon višekratnih noćnih snimanja, snimanja oluja i općenito dugih snimanja, moj konj zbacio na zemlju. Na sreću, sve je prošlo dobro, ali me rebra još uvijek bole. Istovremeno, bilo je odlično to što sam neprestano morao obavljati neke stvarne fizičke zadatke, kao što su jahanje ili trčanje kroz eksplozije, što liku već samo po sebi daje neku karizmu.

Razgovor: Sandra Lončarić Tankosić, glumica u filmovima *Josef* i *Korak po korak*

Pod sretnom filmskom zvijezdom

Razgovarala Iva Cikojević

Poznato ste lice iz hrvatskih serija, kao i s kazališnih dasaka, no rjeđe Vas vidimo na velikom platnu. Je li put do filmskih rola iz Osijeka teže prokrčiti?

Osijek je moj grad i moja mirna oaza, što mi i odgovara i tako izvrsno funkcioniram. Naravno, kad nisi u žiži zbivanja, teže je prokrčiti put do uloga. Da bi puno radio, moraš biti u Zagrebu. Uvijek posljednja saznam da se održala neka audicija za film. Ukaže li mi se prilika za filmsku ulogu, ona uvijek stigne preko preporuka ili pozivom redatelja s kojima sam surađivala.

Nerijetko ističete da volite rad u sapunici. U čemu je draž?

Ondje je golema koncentracija ljudi iz struke i dogodi se da se nekim situacijama, epizodama ili likovima dojmite nekoga, a kasnije to urodi plodom i dobijete ulogu u filmu. Svakako, rad je u sapunici i savršen trening pred kamerama. Nedavno sam istodobno snimala seriju *Pod sretnom zvijezdom* i rolu u *Josefu*. Da nisam imala gomilu sapuničarskih dana u *nogama*, ne bi mi to uspjelo. Sapunice su najbolje mjesto za peći zanat.

U *Korak po korak* glumite ratnu profiterku, a u *Josefu* ženu vračaru, obje neobične i upečatljive uloge...

Obje su mi vrlo drage. Ratne profiterke sam i poznavala iz svoje neposredne blizine pa sam imala svojevrsan model. Stella je opaka žena bez dlake na jeziku, muški mozak zatočen u ženskom tijelu. No, sva sila drangulija i nakita slamka je spasa za moju ženstvenost. Pelagija iz *Josefa* neobična je žena koja je svijet zamijenila izolacijom u prirodi. Zbog svojih je nadnaravnih moći i alternativne medicine odbačena od društva, a kao vječni podsjetnik za pretrpljeno zlostavljanje nosi ožiljke na leđima. Nema kod nje zla, ona je samo izgradila zid kao obranu od društva koje ju je uništilo.

Na snimanju *Josefa* bili ste gotovo jedina glumica, blažena među muškarcima. Jesu li Vas mazili i pazili?

Ma, naravno, ne mogu se požaliti. Čuvali su me kao kap vode na dlanu, a i to je bilo edukacijsko iskustvo. Svašta se čuje i nauči, kako u radnim, tako i u opuštenim trenucima.

U filmskom se svijetu već dugo mnogo toga vrti oko rata pa tako ni Vaši ovogodišnji filmovi nisu iznimka. Je li publika zasićena ili će ih ipak gledati?

Vjerujem da će im pružiti priliku. Dobar film je dobar film, bez obzira na tematiku.

Konferencija za novinare: Ekipa filma *Josef*

Na posljednjoj konferenciji za novinare u sklopu Nacionalnog programa predstavila se ekipa filma *Josef*. Redatelj Stanislav Tomić svoj debitantski film smjestio je u razdoblje Prvog svjetskog rata, na područje Galicije. Ideja je proizašla iz suradnje s producentom Jozom Patljakom, kojemu je ovo deseti film. Odlučili su napraviti film koji bi voljeli raditi, ali još više i gledati. Producent Alka filma, Patljak, ustvrdio je kako mu je velika želja bila napraviti korak naprijed u produkcijskom i tehničkom smislu, što je ostvario upotrijebivši najnoviju tehnologiju i trendove.

Glumcu Nevenu Aljinoviću Totu ovo je prva uloga u dugometražnom filmu i stoga joj se nije niti nadao. Zahvalio je redatelju na ukazanoj povjerenju, a priznao je da ga je u početku bilo strah na velikom filmskom setu. Suprotno Totu, Dražen Šivak nije imao problem sa snimanjem, već se pribojavao što ne zna ruski, a njegova uloga to zahtijeva, baš kao i jahanje konja. Glumci Sandra Lončarić Tankosić i Igor Hamer naglasili su odličnu atmosferu na snimanju, zajedništvo i povjerenje. Hrvatskim glumcima pridružio se i veteran njemačke filmske produkcije Dieter Schaad. Iako nema veliku ulogu, njegova pojava iznimno je značajna u filmu.

Direktor fotografije Mirko Pivčević izjavio je kako voli raditi ratne teme, jer podliježu stilizaciji slike. Bitno mu je u prvih par kadrova ustanoviti vrijeme i ton filma. S time se složio i montažer filma, Tomislav Pavlic, a nadodao je i da su važni i velik trud i rad tijekom montaže. Scenografkinja Branimira Katić zahvalila je producentu što je povjerio ženi, još k tome i debitantici, da radi scenografiju za ratni film. Prvi put glazbu za film

skladao je Marko Perković, koji je iznimno zadovoljan postignutim. Kada je pogledao film, ustvrdio je kako je ovo vjerojatno jedan od boljih hrvatskih filmova. Svi su izrazili zadovoljstvo što su bili dio tako dobre ekipe i nadu da će publika u Areni dobro primiti film.

Goran Ribarić

Ispunjena želja

Razgovarao Daniel Rafaelić

Koliko Vam je važno da se film prikazuje u Puli?

Jako mi je važno, jer je to ipak priča koja se mogla zvati *Pula-Pola*. To je i priča o Puli, jer ako već ljudi za nju nisu izravno čuli, znaju neke njene fragmente. To je dio povijesti ovog grada, kao što je to dio

povijesti Pirana. To je priča koja se događa svugdje na ovim prostorima. Odrastao sam u Puli, Festival je dio mog djetinjstva, moja baka i djed čak su sudjelovali u njegovoj organizaciji, tako da mi je iz različitih razloga bilo važno da mi se film prikaže ovdje, a naročito u Areni. Nisam se to usudio ni poželjeti, a kamoli nadati se da većinski slovenski film bude prikazan na hrvatskom festivalu u Areni. Ispunila mi se ta želja i zahvaljujem se direkciji Festivala jer su znali da će moj film ovdje bolje razumjeti nego u Ljubljani ili Mariboru.

S obzirom na to da film već ima kino život iza sebe, prilaze li Vam ljudi i pričaju svoje priče slične onima u Vašem filmu?

To nam se događalo uglavnom u Piranu. Ovdje su ljudi malo drugačiji. Njih zaista nije zanimalo je li montaža u filmu ovakva ili onakva, jer su toliko živjeli tu priču... Zanimljivo je bilo u Sarajevu, jer su ondje ljudi na film gledali kao na metaforu za ovo što se sada događa i kao upozorenje kakve trajne posljedice mogu ostati. Ovi naši prostori imaju tu tragičnu povijest i ljudi koji bi to razumjeli sigurno imaju takvu svoju vlastitu priču u glavi.

Vrlo je zanimljiv kontrast koji postizete kada slikate Piran kao turističku razglednicu, u opreci s tamnim interijerima. Dakle, interijeri opterećeni prošlošću... interijeri koji čuvaju tajnu...

To je taj Piran, koji je na prvi pogled turistički centar, a koji u interijerima krije tu svoju priču. To je grad koji ima problem ne s tim da je talijanski, nego da je turistički. Oni samo žele moći parkirati svoje automobile i normalno živjeti. Kontrasti su posvuda, a proizlaze iz različitog doživljavanja Pirana. Sukobi su svuda – između ovih što tamo provode vikende i ovih što tamo stalno žive. Sve je to nekako dio Pirana i zato me fascinira taj multikulturni svijet u kojem svatko vidi neki svoj dio. Ljepota je gradova upravo u tome što svatko vidi svoj grad, svoju viziju istoga grada, a opet zajedno živimo u istom gradu.

Grad kako mikrokozmos...

Da, grad kao metafora za sve gradove ovoga svijeta.

Konferencija za novinare: Ekipa filma *Piran – Pirano*

Najprije Pula pa Oscar

Goran Vojnović ispričao je kako je ideja za ljubavnu dramu *Piran – Pirano* stara nekoliko godina, no i kako je njegova motivacija za rad na ovakvom filmu još i starija. Objasnio je kako ga je, između ostalog, za film nadahnula priča iz Vojvodine o Njemici koja se, nakon nekoliko desetljeća života u inozemstvu,

vraća pogledati svoju staru kuću. Grad Piran opisao je kao grad koji naprosto moli da snimate film o njemu pa je tako s lakoćom baš tamo smjestio svoju priču o Talijanu koji se vraća u kuću u kojoj se rodio i tamo zatječe Bosanca. Film opisuje susret dva različita svijeta, koji su opet na neki način povezani i slični. Film je zahtijevao međunarodnu glumačku ekipu, objasnio je Vojnović, te nadodao kako je imao i malih problema u odabiru ekipe u mnoštvu odličnih glumaca. Njegov prvi izbor za glavne uloge bili su glumci Mustafa Nadarević i Boris Cavazza pa mu je bilo iznimno drago kada su oboje

pristali na suradnju. Imali su manjih problema s pronalaskom glumaca koji će glumiti iste likove u mlađoj dobi, no i njih su naposljetku pronašli u Sarajevu. Glavne glumce u mlađim danima utjelovljuju Moamer Kasumović i Francesco Borchi.

Slovenska glumica Nina Ivanišin ispričala je kako je na snimanju vladala ugodna atmosfera, a Vojnovića je opisala kao nježnog redatelja. Rekla je da je snimanje odrađeno lagano i bez teških situacija i stresa pa je tako svatko mogao dati najbolje od sebe. Pohvalama redatelju priključio se i glumac Peter Musevski, koji je redatelja opisao

Sinergija različitosti

Razgovarala Lucija Mulalić

Ovo je druga godina zaredom da imate film na Festivalu u Puli...

Prošle godine glumila sam u filmu *Neka ostane među nama* Rajka Grlića, kojem je pripala Velika zlatna Arena, a ove godine tu sam s manjinskom koprodukcijom *Piran - Pirano*.

Je li Vas iznenadila nagrada za glavnu žensku ulogu u filmu *Piran - Pirano* na

Festivalu slovenskog filma? Mnogi kažu da ste nagradu dobiti i zbog *Slovenke*.

Na neki način mislim da su u pravu. Mnogi misle da bi bilo bolje da sam osvojila nagradu godinu prije. Smatram da je to bila neka vrst kompenzacije zbog *Slovenke*, što mi i nije baš drago, ali nagrada je uvijek lijepo priznanje premda se zbog nje ništa nije promijenilo. Prava je nagrada u biti to da radiš i dalje.

Kako ste doživjeli svoj lik u filmu *Piran - Pirano*?

Anica je mlada djevojka koja prolazi traumu gubitka obitelji. Zbunjena je i ne zna što se događa te što joj je činiti. Također je i puna emocija, a u veze u filmu ulazi ne toliko

zbog ljubavi, već zbog potrebe za bliskošću. Nadam se da sam postigla da lik Anice izgleda kao zbunjena osoba kojoj je teško snaći se u određenim situacijama.

Kakva je bila atmosfera na snimanju?

Sjajna. Miješanje glumaca iz različitih sredina, s kojima sam izvrsno surađivala, stvorilo je posebnu energiju i mislim da smo napravili odličan posao.

***Piran - Pirano* tek započinje svoj festivalski put koji je *Slovenku* daleko odveo.**

Slovenka je prikazana na mnoštvu festivala i osvojila je više nagrada, od kojih bih izdvojila nagrade u Parizu i Valenciji, tako da se nadam da će slična sudbina pratiti i *Piran - Pirano*. Također, sretna sam jer je ovo prvi film koji je mogla pogledati i moja baka, jer *Slovenka* i *Neka ostane među nama* baš i nisu za njene oči. Tema ovog filma joj je generacijski bliska pa sam joj konačno mogla pokazati čime se ja to točno bavim.

U sva tri dosadašnja filma glumite žene koje su snažne izvana i krhke iznutra. Što mislite da je presudilo pri odabiru upravo Vas za te uloge?

Mislim da je to posljedica onoga što su redatelji prepoznali u meni i što im se sviđjelo. Glumac može imati ono nešto u sebi, određenu vibraciju, koje možda i nije svjestan, ali to drugi uspiju prepoznati i iskoristiti na pravi način. Za sebe bih rekla da sam topla osoba, duhovita i uvijek nasmijana, a recimo u filmu *Piran - Pirano* gotovo da se i ne osmijehnem. U svakom slučaju, izbjegavam svoje likove glumiti jednodimenzionalno pa ako mi je osnovni zadatak biti hladna, pokušavam ipak nadograditi lik koliko god mogu.

kao velikog prijatelja i dobrog čovjeka te najugodnijeg redatelja s kojim je ikad radio. Producent Franci Zajc naglasio je kako je ekipa u Piranu imala jako dobar prijem, kako od općinske vlasti, pa tako i od hotela i osoblja. Snimanje je trajalo 36 dana, a snimalo se uglavnom u Piranu i okolici. Snimatelj Radovan Čok rekao je da su, bez obzira na to što se Piran uvelike promijenio, uspjeli ostvariti prostor kao u doba završetka Drugog svjetskog rata.

„Najprije Pula pa Oscar!“, rečenica je kojom je Goran Vojnović zaključio konferenciju, objasnivši kako je odrastao na ovom Festivalu te kako mu je velika čast što je njegov film jedina manjinska koprodukcija koja će biti prikazana u Areni.

Lucija Mulalić

Lea i Darija

Koko i duhovi

Ćaća

Kotlovina

7 seX 7

Korak po korak

Glas Istre novine
d.o.o.

Riva 10
HR - 52100 Pula
T +385 52 591 500
www.glasistre.hr

Prvi pobjednici 58. Pule

VJERA U ŽIVOT

Poznati su najbolji radovi ovogodišnjeg natječaja za najbolji kratki amaterski film, na koji su se mogli prijaviti filmovi snimljeni u trajanju do 3 minute. Ovo je osmo uzastopno izdanje natječaja, a o najboljima je odlučivao stručni ocjenjivački sud, ali i publika, odnosno posjetitelji MAXzone, gdje se do 18. srpnja glasovalo o 24 filma koja su se natjecala za nagrade.

Tročlani žiri u sastavu Jakov Kosanović, filmski kritičar i novinar *Slobodne Dalmacije*, Dario Marušić, glazbenik i etnomuzikolog, te Matija Debeljuh, multimedijalni umjetnik, najuspješnijim su od 24 filma u konkurenciji proglasili film *Vjera u život*, autora Davida Bagarića iz Čeminca.

U ime žirija Jakov Kosanović zaključuje: „*Vjera u život*, kratki film Davida Bagarića, zaslužio je glavnu nagradu iz barem tri razloga. U tri minute uspio je biti tehnički vješt, sadržati smislenu narativnu formu i biti sugestivan. S obzirom na ambiciju koju si je zadao program kad poziva mlade autore da *doFuraju* svoj film, Bagarićev film višestruko je ispunjenje.“ Autoru Davidu Bagariću T-com kao partner Festivala

dodjeljuje nagradu koja se sastoji od trenutno najbržeg mobilnog uređaja na tržištu, *čuda tehnologije* Samsung Galaxy S II s pripadajućim Simpa Internet mini Startom, te TV-a LCD Samsung LE22C350D1W.

Ocjenjivački sud drugu nagradu, TV LCD Samsung LE22C350D1W, dodjeljuje dvojcu koji čine John Kardum i Ira Tomić iz Rijeke za izvanredan atmosferski animirani film pod nazivom *Everyday* *toon about golden bird and abnormal goon*, koji bi svoj doradaeni *noir* lako uklopio u bilo koji medijski program visokog vizualnog standarda.

Osim nagrada o kojima odlučuje ocjenjivački sud, T-Com kao partner Festivala dodjeljuje nagradu i pobjedniku po izboru posjetitelja MAXzone Tportala, a

radi se ponovno o brzom *čudu tehnologije*, Samsungu Galaxy S II s pripadajućim Simpa Internet mini Startom, koji osvaja Mario Celija iz Barbana za film *Prozor*.

Natjecateljski dio doFuraj svoj film! natječaja za ovu je godinu zaključen, a filmovi su i dalje spremni za projekciju - dovoljno je otići na max.tportal.hr i krenuti sa svojim filmom!

Razgovor: Silvio Mirošničenko, redatelj dokumentarnih filmova *Pod udarom cenzure i Druga strana Rock'n'Rolla*

DRUGA STRANA PARTIZANSKOG SPEKTAKLA

razgovarao Goran Ribarić

Rad na filmu trajao je više godina. Zašto?

Potruga za točno određenim arhivskim snimkama dugo je trajala. Moj film dijagonalno je suprotan filmu *Cinema Komunista* Mile Turajlić, jer prikazuje redatelje koji nisu željeli raditi partizanske spektakle i akcijske filmove, nego su ušli u otvorenu polemiku s tadašnjim društvom i zbog toga imali većih ili manjih problema.

Jeste li dobili pristup svim arhivama? Jesu li svi sudionici pristali na razgovor ili su Vas neki odbili?

Dobio sam pristup svim arhivama na HRT-u. To je bilo jako dobro i pružilo mi je slobodu pregledavanja svega što se tiče hrvatske filmske i političke povijesti (tema je politička cenzura). Za razgovor su me odbili samo Tomislav Gotovac i Želimir Žilnik, uz obrazloženje da je to vrijeme daleko iza njih.

S obzirom na to da će na ovogodišnjem Festivalu biti prikazana dva Vaša dokumentarca, koja se bave istom temom (cenzurom) u dva različita područja umjetničkog izražavanja, filmu i glazbi, možete li usporediti metode rada (sličnosti i razlike) cenzura?

Bilo mi je jako važno dobro izbalansirati faktografske izjave koje opisuju povijesni trenutak s osobnim i emotivnim doživljavanjem cenzure od strane redatelja i rock-glazbenika iz vremena novog vala. U dokumentarcu *Druge strana Rock'n'Rolla* bilo mi je važno cijelo vrijeme održati brzi ritam filma, s glazbom koja je čas u pozadini, a čas u prvom planu. Pokušavao sam izvući maksimum iz teme uplitanja politike u rock glazbu, ali i iz same rock glazbe, koja u dvosmislenim ili direktnim tekstovima razotkriva sve boljke tadašnjeg društva. U filmu sam želio naglasiti posljedice cenzure po redatelje i glazbenike. Upravo

mi iz tih razloga pomalo smeta zabavljačko gledanje na oba filma. S druge strane, vrlo sam osjetljiv na totalitarne sisteme koji ubijaju i uništavaju individualce i njihove obitelji. Dakle, oba su filma itekako aktualna. S druge strane, radeći na oba filma, uvidio sam koliko se sličnih stvari iz onog vremena događalo i događa u novom demokratskom vremenu. U tom smislu, oba filma smatram izuzetno suvremenima.

Svoje proizvode predstavljaju

mbm

VRTNI CENTAR

Borba iz dišpeta

U povodu dodjele nagrade *Fabijan Šovagović* Društva hrvatskih filmskih redatelja održana je prigodna novinska konferencija, posvećena liku i djelu njene ovogodišnje laureatkinje, glumačkoj divi vječnog sjaja, Mariji Kohn. Kao uvertira prikazan je kratak filmski prilog, osvrtna na njen cjelokupan opus, obilježen brojnim nezaboravnim ulogama, a nakon toga brojne su hvalospjeve o njoj i profesionalnoj i osobnoj auri nanizali svi odreda renomirani hrvatski redatelji. Darovita, marljiva, izražajna, snažna, puna životnog duha, inspirativna... - ti su epiteti tek djelić njihovih panegirika. Redatelj Bogdan Žižić bio je čak toliko fasciniran njenom ulogom u filmu *Svoga tela gospodar* da ga je odvela od mornarskog broda, gdje je dotad službovao, do filmskog seta, koji više nikad nije napustio.

Marija Kohn u svom se obraćanju okupljenima dotaknula uloga i trenutaka koji su ostavili traga u njenom životu. Prebirući po

sjećanjima, vratila se u djetinjstvo, kada je ostala bez roditelja, pa je brigu o njoj preuzela nona, koja ju je mudro savjetovala da tugu valja skriti u *kantun*, a život pretvoriti u smijeh.

Kako joj je život odmalena servirao tu sudbinu - da se osjeća kao Pale sam na svijetu, druga strana medalje zasjala je jače, a to je ona, kako je napomenula, koja ju je pretvorila u pravu *fajtericu*, što se kasnije zrcalilo u njenim ulogama, prije svega žena koje su umjesto predaje izabrale borbu iz *dišpeta*. Prema njenom se mišljenju recept za dobru glumu krije u tome da nema filozofije. Život nam pruži sve na dlanu, sve je oko nas, i treba tek očima širom otvorenima iz njega uzeti što ti treba. Tako ju je, primjerice, šepanju podučila ta ista nona, a mucanju teta Jele s Lopuda, koja je satima sjedila na klupi tik do mora i žestoko se branila od ruganja mještana.

I dan-danas radi punom parom, a uvijek izlazi ususret mladim autorima, objeručke prihvaćajući uloge. U natrpanom radnom rasporedu spašava je, kako tvrdi s osmijehom, fotografsko pamćenje.

Iva Cikojević

Razgovor: Marko Perković, skladatelj u filmu *Josef*

Autorski razvoj

razgovarao Daniel Rafaelić

Kakve filmove volite?

Ratne. Sad sam u tom diru. S obzirom na to da sam radio glazbu za ratnu dramu, pod dojmom sam ratnih tema. Inače volim svakakve filmove, od ratnih drama do znanstvene fantastike. Ljubimac sam tih filmova.

Znači *Zvezdane staze*, *Ratovi zvijezda* i to...

Da, sve to. Ipak je to film. Ti ljudi koji to rade... Ti filmovi... Film može nekada dati prirodnu sliku, a nekad te može odvesti u svijet koji nije tvoj, ali da u tvojoj glavi on postane realnost.

Kad sam čuo da ste radili glazbu za *Josefa*, znao sam da ćete upotrijebiti etno elemente. Ipak, iznenadilo me kako ste sjajno spojili udaraljke u kombinaciji sa svojim, ali i dva ženska glasa.

Film je nešto drugo. Za razliku od pjesama koje skladaš, aranžiraš i za koje organiziraš instrumente da bi dobio potrebnu atmosferu, film ima slike, a ja sam pokušao slici dodati neke elemente i dočarati boju i atmosferu. Kod pjesama moraš u glavi stvarati sliku, a ovdje

je već imaš. Obrnuta je varijanta na kojoj se također kao autor možeš razviti.

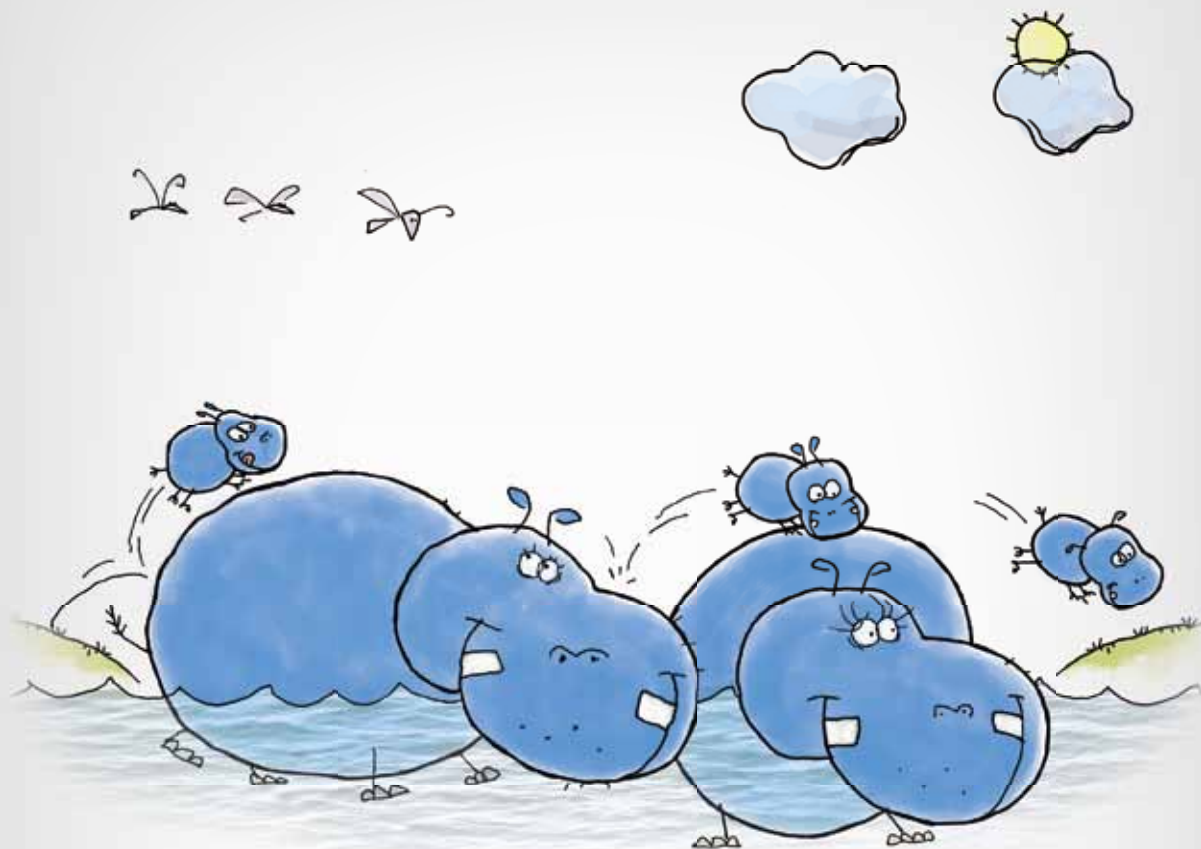
Koliko je onda za Vas kao glazbenika važno izražavanje i putem filma? Dosad to niste radili, ako izuzmemo video spotove.

Dosta sam vremena potrošio na skladanje glazbe za film. Rekli su mi - "pa ti ćeš to za dva tjedna", a trajalo je dva mjeseca. To je stalno bio samo posao, odlasci u studio, česti razgovori s redateljem i producentom, a trebalo je uključiti i mnogo ljudi. Sve je u filmu živa glazba... Kad sve to pogledam, ne znam bih li se u sve to ponovno upustio.

Sad ste i filmski skladatelj i ostavili ste trag u povijesti hrvatskog filma...

Drago mi je što je moj trud urodio plodom. To mi je bio izazov i dao sam sve od sebe. Iako je bilo već filmova u kojima je korištena moja glazba, *Josef* je prvi film na kojemu sam radio. Dobro ću razmisliti ako me netko bude ponovno zvao na film, jer ode puno vremena, puno truda. Na kraju, kad sam vidio da se sve skupa dobro uklopilo i da su moji dragi prijatelji glumci zadovoljni, i ja sam bio zadovoljan.

U SVAKOM TRENUTKU ZA SVAKOGA KLIJENTA.

Supportive. Friendly. Fair. – S Vama. Uz Vas. Za Vas. To je moto Hypo Alpe Adria. Stoga radimo tako da svaki naš klijent uvijek dobije više od očekivane profesionalne podrške.

www.hypo-alpe-adria.hr • info telefon 0800 14 14

HYPO ALPE ADRIA
S VAMA. UZ VAS. ZA VAS.

Pulska atmosfera u vašem domu!

Iz Arene direktno u MAXtv Videoteku!

T-Com donosi 58. festival igranog filma u vaš dom. Odabrane filmove potražite premijerno u **MAXtv Videoteci**.

- **NADER I SIMIN SE RASTAJU** – Od 19. do 21. srpnja 2011.
- **TROFEJNA ŽENA** – Od 22. do 24. srpnja 2011.
- **VELIKI SAN** – Film zapažen na prošlogodišnjem pulskom festivalu! Dostupan čak do kraja 2011.

Poseban dar u MAXtv Videoteci!

T-Com i pulski festival daruju vam dječji HIT film **KROKODILI** od 12. srpnja do 12. listopada 2011. bez naknade.

Živjeti zajedno

.....T.....Com.....

Ekskluzivno!

DANAS NA PROGRAMU

AUTI 2

Arena, 22,00

Munjeviti Jurić i njegova ekipa, na čelu koje je Šlep, odlaze na više utrka u Europi i Japanu. Dobročudni se Šlep slučajno uplete u svijet međunarodne špijunaže, što mu zakomplicira život...

U filmu Johna Lassetera i Brada Lewisa glasove su posudili Larry the Cable Guy, Owen Wilson, Michael Caine, Emily Mortimer...

KAPETAN AMERIKA: PRVI OSVETNIK

Arena, 00,00

Steve Rogers tijekom tajnog istraživačkog projekta bude pretvoren u supervojnika – Kapetana Ameriku, borca protiv zločina. Njegov je protivnik moćna organizacija koju predvodi zločinac Red Skull.

U filmu Joea Johnstona glume Chris Evans, Hugo Weaving, Stanley Tucci, Tommy Lee Jones...

BIJELI LAVOVI

Kino Valli, 14,30

Dok neki od radnika koji godinama ne primaju plaću prosvjeduju na prilazu tvornici, Dile smišlja kako opljačkati bogate...

U filmu Lazara Ristovskog glume Hristina Popović, Lazar Ristovski, Gordana Kičić.

LOKALNI VAMPIR

Kino Valli, 16,15

Kako bi spasila sina od dugova, majka lažno prijavljuje njegovu smrt, a on se danju krije, a noću kao vampir osvećuje...

U filmu Branka Baletića glume Kristina Stevović, Milivoje Obradović, Gordana Gadžić...

KAKO SU ME UKRALI NIJEMCI

Kino Valli, 18,15

Dok vodi ostavljenu mu djevojčicu u centar za socijalni rad, Aleks joj ispriča priču o svom djetinjstvu...

U filmu Miloša Miše Radivojevića glume Jelena Đokić, Douglas Henshall, Svetozar Cvetković...

ODLAZAK

Kino Valli, 20,45

Nekoć visokopozicionirani političar broji zadnje dane u službenoj vili. Dok pakira stvari, njegov se svijet ruši...

U filmu Václava Havela glume Josef Abrhám, Dagmar Havlová, Vlasta Chramostová...

DANAS NA FESTIVALU

SUBOTA, 23. srpnja 2011.

10,00 Kino Valli

projekcija za novinare i akreditirane
Circus Fantasticus, 75', J. Burger

Circolo

Festivalske konferencije za novinare
11.25 Ocjenjivačkog suda FEDEORA-e
diskusija o ovogodišnjoj hrvatskoj
filmskoj produkciji sa stranim kritičarima i
selektorima

12.00 Direkcije Festivala i Ocjenjivačkih
sudova Nacionalnog i Međunarodnog
programa
u nastavku konferencija za novinare
nagrađenih

12,30 Kino Valli

Dobitnik Velike Zlatne arene

14,00 Kino Valli - mala dvorana

3D radionice Pula Film Festivala
Dino i Ino idu u kino

14,30 Kino Valli

Bijeli lavovi, 91', L. Ristovski

16,15 Kino Valli

Lokalni vampir, 110', B. Baletić

18,15 Kino Valli

*Kako su me ukrali Nijemci, 140',
M. M. Radivojević*

20,45 Kino Valli

Odlazak, 94', V. Havel

21,30 Arena

Dodjela nagrada

21,30 Portarata

Electric December

22,00 Arena

Auti 2, 106', J. Lasseter i B. Lewis

22,30 Kino Valli

Ena, 85', J. Sedlar

23,30 Circolo

Soulfingers

00,00 Kino Valli

*Druga strana rock 'n' rolla, 30',
S. Mirošničenko*

00,00 Arena

*Kapetan Amerika: Prvi osvjetnik,
J. Johnston*

00,00 Forum

Psihomodo Pop